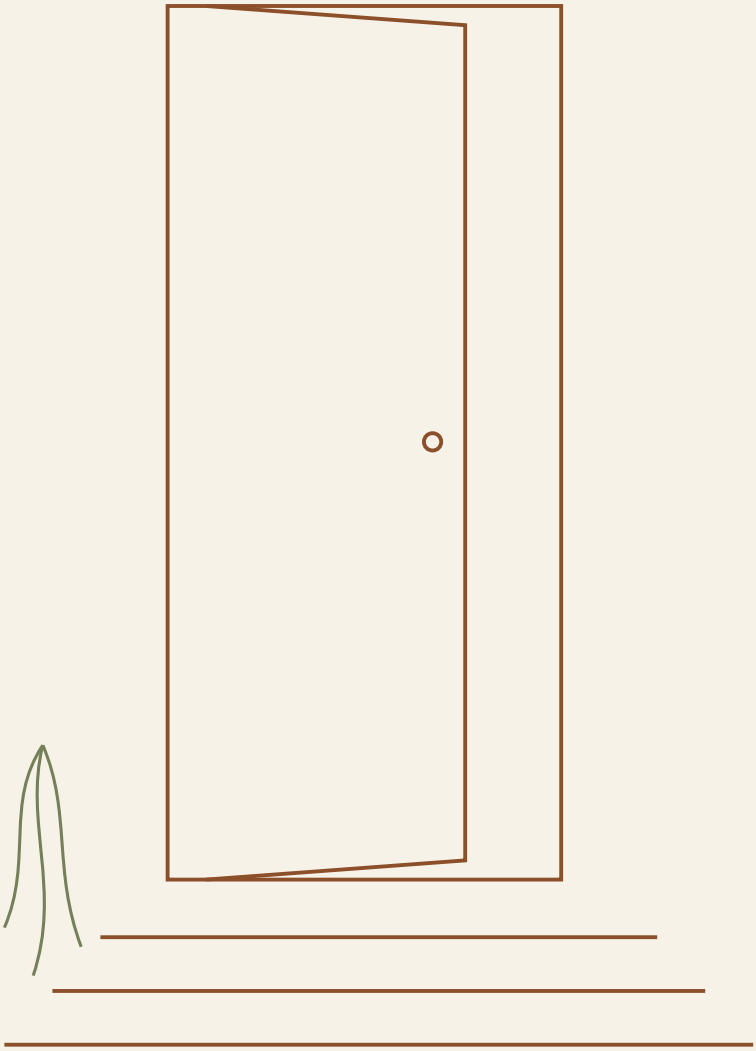


பைபிள் படிப்பு

# இயேசு வீட்டிற்குள் பிரவேசிக்கும் போது

பொது விசுவாசத்திலிருந்து தனிப்பட்ட மறுரூபமாதலுக்கு நகர்தல்

01

பகுதி

# குருடராயிருந்தும் பின்தொடர முடியும்

நற்செய்தி புத்தகங்களில் காணப்படும் மிகக் குறுகிய அற்புத சம்பவங்களில் ஒன்றை மத்தேயு பதிவு செய்கிறார், ஆனாலும் இந்த சில வசனங்களுக்குள் விசுவாசத்தைக் குறித்த மிகப் பெரிய பாடங்களில் ஒன்று மறைந்திருக்கிறது. நாம் பெரும்பாலும் குணமாக்குதலின் மேலேயே கவனம் செலுத்துகிறோம், ஆனால் இயேசு அவர்களுடைய கண்களைத் திறப்பதற்கு முன்பே, அதைவிட மிக முக்கியமான ஒன்றைக் கவனித்தார்: அவர்கள் ஏற்கெனவே அவரைப் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். மத்தேயு அற்புதத்தை விவரிப்பதோடு தொடங்கவில்லை. மாறாக, அவர் அசைவை விவரிக்கிறார். அற்புதம் பின்னர் வரும், ஆனால் அவர்களுடைய தேடுதலின் மூலமாக விசுவாசம் ஏற்கெனவே காணப்பட்டது.

> **மத்தேயு 9:27 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> இயேசு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் போகையில், இரண்டு குருடர் அவர் பின்சென்று, தாவீதின் குமாரனே, எங்களுக்கு இரங்கும் என்று கூப்பிட்டார்கள்.

இந்த வசனம் உடனடியாக ஒரு சாத்தியமற்றதாகத் தோன்றும் காரியத்தை முன்வைக்கிறது. குருடர்கள் தாங்கள் காணமுடியாத ஒருவரைப் பின்தொடர்கிறார்கள். இந்த விவரம் கவனமாகக் கருதப்பட வேண்டியது, ஏனெனில் மத்தேயு இதை வேண்டுமென்றே சேர்த்திருக்கிறார். அவர்கள் குருடராயிருந்தால், எப்படி இயேசுவின் பின்னால் தொடர்ந்து இருக்க முடிந்தது? அவர் எங்கே செல்கிறார் என்பது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? கூட்டத்தினிடையே அவரை இழந்துவிடாமல் அவர்கள் எப்படி தவிர்த்தார்கள்?

வேதவாக்கியம் அந்தக் கேள்விகளுக்கு ஒருபோதும் பதில் கொடுக்கவில்லை, ஏனெனில் அவை முக்கிய அம்சம் அல்ல. விசுவாசம் நகரத் தொடங்குவதற்கு முன் முழுமையான பார்வை தேவைப்படுவதில்லை என்ற பெரிய உண்மையை மத்தேயு நாம் புரிந்துகொள்ள விரும்புகிறார். பார்வையின்மையை ஆவிக்குரிய செயலற்ற தன்மைக்கு ஒரு சாக்காக மாற்ற இந்த மனிதர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்களால் வழியை விளக்க முடியவில்லை, ஆனால் அதை வழிநடத்தும் நபரை அவர்கள் நம்பினார்கள்.

இந்த நியதி வேதவாக்கியம் முழுவதும் தென்படுகிறது. ஆபிரகாம் தன் சேருமிடம் அறியாமலேயே தன் தாய்நாட்டை விட்டுச் சென்றார். “தான் போம் இடத்தை அறியாமல் புறப்பட்டுப் போனான்” என்று எபிரெயர் நமக்குக் கூறுகிறது (எபிரெயர் 11:8). வெள்ளம் நிறைந்திருந்த யோர்தான் நதி பிரிவதற்கு முன்பே இஸ்ரவேலர் அதற்குள் அடியெடுத்து வைத்தார்கள். கடல் தன் கால்களுக்குக் கீழே திடமாவதற்கு முன்பே பேதுரு படகைவிட்டு வெளியே கால் வைத்தார். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், விளக்கத்திற்கு முன்பே அசைவுக்குத் தேவன் பலனளித்தார். நாம் நடக்கத் தொடங்கும் வரை, அடுத்த அடியை வெளிப்படுத்த பரலோகம் பெரும்பாலும் காத்திருக்கிறது.

பல விசுவாசிகள் கீழ்ப்படிதலுக்கு முன்பே தெளிவு வர வேண்டும் என்று கருதுகிறார்கள். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதில் கிடைத்தபின் ஊழியம் செய்வோம், ஒவ்வொரு போராட்டமும் மறைந்தபின் ஆராதிப்போம், தேவனுடைய திட்டத்தைப் புரிந்துகொண்டபின் அவரை நம்புவோம் என்று நம்மையே சொல்லிக்கொள்கிறோம். ஆனால் வேதவாக்கியம் தொடர்ந்து எதிர்மறையான உண்மையையே போதிக்கிறது. புரிதல் பெரும்பாலும் கீழ்ப்படிதலுக்கு முன்பு அல்ல, பின்பே வருகிறது. முழுப் பயணத்தையும் தேவன் ஒரே நேரத்தில் அரிதாகவே வெளிப்படுத்துகிறார், ஏனெனில் அப்படிச் செய்வது விசுவாசத்தின் அவசியத்தை இல்லாமல் செய்துவிடும்.

விசுவாசம் என்பது நிச்சயமின்மையின் இல்லாமையல்ல என்பதை இந்த இரண்டு குருடர்களும் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்கள். நிச்சயமின்மை இன்னும் இருக்கும்போதே கிறிஸ்துவைத் தொடர்ந்து தேடும் முடிவே விசுவாசம். அவர்களுடைய குருட்டுத்தன்மை உண்மையானது. அவர்களுடைய வரம்புகள் மறுக்கமுடியாதவை. அவர்களுடைய சூழ்நிலைகள் மாறவில்லை. ஆயினும், அந்த யதார்த்தங்கள் எதுவும் அவர்களை இயேசுவை நோக்கி நகர்வதிலிருந்து தடுக்கவில்லை.

இன்றைய சபைக்கும் ஒரு முக்கியமான பாடம் இதில் உள்ளது. நாம் பெரும்பாலும் ஆவிக்குரிய ஆரோக்கியத்தை நம் உணர்வுகளாலோ அல்லது தெளிவாக உணரக்கூடியவற்றாலோ அளக்கிறோம். தேவனுடைய வழிநடத்துதல் தெளிவாகத் தோன்றும்போது, ஆராதனை இயல்பாக ஓடுகிறது. ஜெபங்கள் விரைவாக பதிலளிக்கப்படும்போது, நம்பிக்கை அதிகரிக்கிறது. ஆனால் எதுவும் மாறாதது போல் தோன்றும்போதே முதிர்ந்த விசுவாசம் வெளிப்படுகிறது. உணர்வுகள் இல்லாதபோதும், சூழ்நிலைகள் கடினமாக இருந்தாலும், எதிர்காலம் கண்ணுக்குத் தெரியாதிருந்தாலும், உண்மையான சீஷத்துவம் கிறிஸ்துவைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுகிறது.

பாஸ்டர் டிஸ்டேல் தமது செய்தியின்போது ஆழமான ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்: எதிரிக்கு நம்மைப் பாவமுள்ளவர்களாக மாற்ற எப்போதும் தேவையில்லை, சில நேரங்களில் நம்மை அசைவற்றவர்களாக மாற்றினால் போதும். இந்த வார்த்தை சாத்தானின் மிகப்பெரிய தந்திரங்களில் ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. நம் விசுவாசத்தை அழிக்க முடியாவிட்டால், அதை நிலைத்துப்போகச் செய்ய அவன் முயற்சிப்பான். தேவனைத் தேடுவதை நிறுத்தும் ஒரு விசுவாசி இறுதியில் தேவனுடைய குரலுக்கு உணர்ச்சியை இழக்கிறான். ஆவிக்குரிய முன்னேற்றம் ஒரே கணத்தில் அரிதாகவே அழிக்கப்படுகிறது; அது பொதுவாக ஒவ்வொரு சிறிய அடியாக கைவிடப்படுகிறது.

இந்தக் குருடர்கள் அசையாமலிருக்க மறுத்தார்கள். அவர்கள் எடுத்த ஒவ்வொரு அடியும், அவர்களுடைய கண்கள் இன்னும் உறுதிப்படுத்தமுடியாத ஒன்றை அறிவித்தது: “நான் கேட்பதை பெறுவதற்கு முன்பே, இயேசுவைப் பின்தொடர்வது மதிப்புள்ளது என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன்.” அதுவே வேதத்தின்படியான விசுவாசம். அது கண்ணுக்குத் தெரியும் ஆதாரத்தின் மீதான நம்பிக்கை அல்ல; அது கிறிஸ்துவின் இயல்பின் மீதான நம்பிக்கை.

ஒருவேளை அதனாலேயே இந்த அற்புதம் குணமாக்குதலுடன் அல்ல, அசைவுடன் தொடங்குகிறது. இயேசு அவர்களுடைய கண்களைத் தொடுவதற்கு முன்பே, அவர் ஏற்கெனவே அவரைத் தேடிக்கொண்டிருந்த இருதயங்களைக் கண்டார். உடல் பார்வையை அனுபவிப்பதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, அவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய பார்வை இருந்தது. பயணத்தை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்வதைவிட, இயேசுவுக்கு அருகில் இருப்பதே முக்கியம் என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள்.

அதே அழைப்பு இன்று ஒவ்வொரு விசுவாசியின் முன்பும் நிலைத்திருக்கிறது. தேவனுடைய காலவரையறையைப் புரிந்துகொள்வது கடினமான காலங்கள் இருக்கும், ஜெபங்கள் தாமதமாவது போல் தோன்றும் காலங்கள் இருக்கும், அவருடைய திட்டங்கள் மறைந்திருக்கும் காலங்கள் இருக்கும். அந்த நேரங்களில், நாம் தெளிவாகக் காணமுடியுமா என்பது கேள்வி அல்ல. நாம் எப்படியும் தொடர்ந்து பின்தொடர்வோமா என்பதே கேள்வி. காட்சி இன்னும் இருண்டிருக்கும்போதே இயேசுவின் பின்னால் நடப்பதை நிறுத்த மறுக்கும் மனிதர்களோடு பெரும்பாலான மிகப்பெரிய அற்புதங்கள் தொடங்குகின்றன.

**சிந்தித்து எழுதுங்கள்**

இது எவ்வாறு நடக்கும் என்று உனக்கு இன்னும் தெரியாதிருந்தாலும், விசுவாசத்தில் தொடர்ந்து முன்னேற தேவன் இன்று உன்னை எங்கே அழைக்கிறார்?

02

பகுதி

## “நான் இதைச் செய்ய முடியும் என்று நீ விசுவாசிக்கிறாயா?”

பொதுவான நம்பிக்கையிலிருந்து தனிப்பட்ட விசுவாசத்திற்கு நகர்தல்

இந்த அற்புதத்தில் மிக முக்கியமான தருணம் இயேசு குருடர்களின் கண்களைத் தொட்ட நேரம் அல்ல. அற்புதம் நடப்பதற்கு முன்பு அவர் கேட்ட கேள்வியே அது. தமது பூமிக்குரிய ஊழியம் முழுவதும், இயேசு அடிக்கடி கேள்விகள் கேட்டார், அவருக்குத் தகவல் இல்லாததால் அல்ல, மனித இருதயத்தின் நிலையை வெளிப்படுத்த விரும்பியதால். வாக்கியங்கள் பெரும்பாலும் மறைக்கும் காரியங்களை கேள்விகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கிறிஸ்து அவர்களுடைய சூழ்நிலையை மாற்றுவதற்கு முன்பு, அவர்களுடைய விசுவாசத்தை சோதிக்க விரும்பினார்.

> **மத்தேயு 9:28-29 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> அவர் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தபோது, குருடர் அவரிடத்தில் வந்தார்கள். இயேசு அவர்களை நோக்கி, இதைச் செய்ய எனக்குச் சக்தி உண்டென்று விசுவாசிக்கிறீர்களா என்று கேட்டார். அவர்கள், ஆம், ஆண்டவரே, என்றார்கள். அப்பொழுது அவர் அவர்களுடைய கண்களைத் தொட்டு, உங்கள் விசுவாசத்தின்படியே உங்களுக்கு ஆகக்கடவது என்றார்.

இந்த உரையாடல் எங்கே நடக்கிறது என்பதைக் கவனியுங்கள். அவர்கள் இன்னும் வழியில் இருக்கும்போது இயேசு இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கவில்லை. அவர்கள் வீட்டிற்குள் நுழையும் வரை அவர் காத்திருக்கிறார். அவர்கள் ஏற்கெனவே தெருக்கள் வழியாக அவரைப் பின்தொடர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஏற்கெனவே இரக்கத்திற்காகக் கூப்பிட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஏற்கெனவே அவரை தாவீதின் குமாரனாக, வாக்குப்பண்ணப்பட்ட மேசியாவாக பகிரங்கமாக அறிக்கையிட்டிருந்தார்கள். ஆயினும், அந்தச் செயல்கள் எதுவும் ஆழமான தனிப்பட்ட ஒரு கேள்விக்குப் பதிலளிப்பதிலிருந்து அவர்களை விலக்கவில்லை: “நான் இதைச் செய்ய முடியும் என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா?”

முதற்பார்வையில், இந்தக் கேள்வி தேவையற்றதாகத் தோன்றுகிறது. இயேசு தங்களைக் குணமாக்க முடியும் என்று விசுவாசிக்காவிட்டால், இரண்டு குருடர்கள் ஏன் அத்தனை நேரத்தை அவரைத் தேடுவதில் செலவிடுவார்கள்? ஆனாலும், இயேசு மிகவும் வேறுபட்ட இரண்டு வகையான விசுவாசங்களுக்கிடையே ஒரு வித்தியாசத்தை காட்டுகிறார். தேவன் வல்லமையுள்ளவர் என்று விசுவாசிப்பது ஒன்று. அவருடைய வல்லமை உன் சூழ்நிலையை எட்டும் என்று விசுவாசிப்பது வேறு.

தேவனால் எதையும் செய்யமுடியும் என்ற போதனையை ஒப்புக்கொள்வதில் பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்களுக்குச் சிரமமில்லை. அவருடைய சர்வவல்லமையை நாம் பிரசங்கிக்கிறோம், அவருடைய மகத்துவத்தைப் பாடுகிறோம், அவருடைய அற்புதங்களைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுக்கிறோம். அவர் செங்கடலைப் பிரித்தார், லாசருவை எழுப்பினார், நோயாளிகளைக் குணமாக்கினார், மரணத்தையே ஜெயித்தார் என்று நாம் விசுவாசிக்கிறோம். வேதவாக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட அற்புதங்களைக் கொண்டாடுகிறோம், மற்றவர்களுக்காக அவர் செய்ததைக் கேட்கும்போது சந்தோஷப்படுகிறோம். தேவன் இயலுமையுள்ளவரா என்பது அரிதாகவே பிரச்சனையாக இருக்கிறது. உண்மையான போராட்டம் என்னவென்றால், இங்கே, இப்பொழுது, நமக்காக அவரால் முடியும் என்று நாம் விசுவாசிக்கிறோமா என்பதே.

இயேசு தமது கேள்வியை சரியாக அங்குதான் திருப்புகிறார். “தேவன் அற்புதங்கள் செய்கிறார் என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா?” என்று அவர் கேட்கவில்லை. “நான் இதைச் செய்ய முடியும் என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா?” என்று கேட்கிறார். வலியுறுத்தல் கோட்பாட்டிலிருந்து உறவுக்கும், சுருக்கமான நம்பிக்கையிலிருந்து தனிப்பட்ட

நம்பிக்கைக்கும் மாறுகிறது. அவர்களுடைய குருட்டுத்தன்மை கோட்பாட்டுக்குரியது அல்ல. அது ஒவ்வொரு காலையிலும் அவர்கள் விழிக்கும் யதார்த்தமாக இருந்தது. அவர்களுடைய வேதனைக்குப் பெயர்களும், நினைவுகளும், ஏமாற்றங்களும், வருடங்களும் இணைந்திருந்தன. அந்தக் குறிப்பிட்ட சுமையைத் தம்முன் கொண்டுவரும் அளவுக்கு அவர்களுடைய விசுவாசம் பெரியதா என்று இயேசு கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

பாஸ்டர் டிஸ்டேல் இதே உண்மையை வைத்து சபையை சவால் செய்தார். பல விசுவாசிகள் "தேவனால் குணமாக்க முடியும்" என்று சொல்வதில் வசதியாக உணர்கிறார்கள், ஆனால் "இதை அவரால் குணமாக்க முடியுமா?" என்ற கேள்வியை எதிர்கொள்ளும்போது தயங்குகிறார்கள். அவர் திருமணங்களை மீட்டெடுக்கிறார் என்று நாம் விசுவாசிக்கிறோம், ஆனால் நம்முடையது மிக அதிகமாக முன்னேறிவிட்டதோ என்று எண்ணுகிறோம். அவர் பாவத்தை மன்னிக்கிறார் என்று நாம் விசுவாசிக்கிறோம், ஆனால் நம்முடையதை முழுமையாக மன்னிக்க முடியுமா என்று ரகசியமாகச் சந்தேகிக்கிறோம். அவர் மக்களை போதைப்பழக்கம், கவலை, கசப்பு, அல்லது வெட்கத்திலிருந்து விடுவிக்கிறார் என்று விசுவாசிக்கிறோம், ஆனால் நம்முடைய போராட்டம் விதிவிலக்கு என்று மௌனமாக கருதுகிறோம். விசுவாசம் பெரும்பாலும் பொதுவானதாக மாறுகிறது, அச்சமோ தனிப்பட்டதாகவே இருக்கிறது.

குருடர்கள் குறிப்பிடத்தக்க எளிமையுடன் பதிலளித்தார்கள்: "ஆம், ஆண்டவரே." அவர்கள் எந்த விளக்கமும் கொடுக்கவில்லை, எந்த ஆதாரமும் கோரவில்லை, எந்த நிபந்தனையும் பேசவில்லை. இயேசு எப்படி அற்புதத்தைச் செய்வார் என்பதை அவர்களால் விளக்கமுடியவில்லை, ஆனால் அதைச் செய்யப்போகிறவரை அவர்கள் நம்பினார்கள். வேதத்தின்படியான விசுவாசம் தேவனுடைய முறையின் ஒவ்வொரு விவரத்தையும் புரிந்துகொள்ளும்படி ஒருபோதும் கோரவில்லை. சாத்தியமற்றதை அவருடைய கைகளில் ஒப்படைக்கும் அளவுக்கு அவருடைய இயல்பை அது வெறுமனே நம்புகிறது.

இதனாலேயே விசுவாசம் நேர்மறை சிந்தனையோ அல்லது ஆசைப்பட்ட நம்பிக்கையோ அல்ல. வேதத்தின்படியான விசுவாசம் இயேசு கிறிஸ்துவின் ஆளத்துவத்தில் வேரூன்றிய நம்பிக்கை. அது, "ஆண்டவரே, நீர் எப்போது செயல்படுவீர் என்று எனக்குத் தெரியாது. நீர் எப்படி செயல்படுவீர் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நீர் யார் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்று அறிக்கை செய்கிறது. விசுவாசம் நம் சொந்த புரிதலைவிட தேவனுடைய இயல்பில் இன்னும் உறுதியாக தங்கியிருக்கிறது.

அப்பொழுது இயேசு ஒவ்வொரு விசுவாசியையும் சவால் செய்யவேண்டிய வார்த்தைகளைச் சொன்னார்:

**"உங்கள் விசுவாசத்தின்படியே உங்களுக்கு ஆகக்கடவது."**

விசுவாசத்திற்குத் தானாகவே மந்திர சக்தி உண்டு என்று அவர் போதிக்கவில்லை. மாறாக, தேவன் நிறைவேற்ற விரும்புவதை நாம் பெறுவதற்கான வழி விசுவாசமே என்பதை அவர் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். விசுவாசம் தேவனுடைய கையை கட்டாயப்படுத்துவதில்லை; அது அவருடைய செயலைப் பெறும்படி நம் இருதயங்களை நிலைநிறுத்துகிறது. இயேசுவுக்கு குணமாக்கும் வல்லமை இருந்ததா என்பது ஒருபோதும் பிரச்சனையல்ல. இந்த மனிதர்கள் தங்களை முழுமையாக அவரிடம் ஒப்படைப்பார்களா என்பதே பிரச்சனை.

ஒவ்வொரு விசுவாசியும் இறுதியில் கர்த்தரிடமிருந்து இதே கேள்வியைக் கேட்கிறான். அது துக்கம், நிச்சயமின்மை, குடும்ப மோதல், நிதி நெருக்கடி, நோய், அல்லது ஆவிக்குரிய போராட்டத்தின் காலத்தில் வரலாம். சூழ்நிலைகள் மாறுகின்றன, ஆனால் கேள்வி மாறாமலேயே இருக்கிறது:

## "நான் இதைச் செய்ய முடியும் என்று நீ விசுவாசிக்கிறாயா?"

நம் பதில் ஒரு அற்புதத்தைப் பெறுவோமா என்பதைவிட மிக அதிகமானதைத் தீர்மானிக்கிறது. நம் நம்பிக்கை நம் சூழ்நிலைகளிலா அல்லது அவற்றுக்கு மேலாக நிற்கிற இரட்சகரிலா வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அது வெளிப்படுத்துகிறது. நம் பிரச்சனையின் அளவைக்கொண்டு தேவனுடைய திறமையை அளப்பதை நிறுத்தி, நம் தேவனுடைய மகத்துவத்தைக் கொண்டு நம் பிரச்சனையை அளக்கத் தொடங்கும்போது விசுவாசம் தொடங்குகிறது.

வழி குருடர்களை இயேசுவிடம் கொண்டுவந்தது, ஆனால் வீடு அவர்களுடைய இருதயங்களை வெளிப்படுத்தியது. அவர்களுடைய கண்களைத் திறப்பதற்கு முன்பு, கிறிஸ்து அவர்களை தங்கள் நம்பிக்கையைத் திறக்க அழைத்தார். அதே அழைப்பு இன்றும் நிலைத்திருக்கிறது. அவர்கள் செய்ததைப் போல, எளிமையான, அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையுடன் பதிலளிக்கும் முடிவோடு ஒவ்வொரு அற்புதமும் தொடங்குகிறது:

**சிந்தித்து எழுதுங்கள்**

தேவனுடைய வல்லமையில் உள்ள பொதுவான நம்பிக்கையிலிருந்து, அவர் உன்னுடைய சூழ்நிலையில் செயல்படமுடியும் என்ற தனிப்பட்ட நம்பிக்கைக்கு நகர வேண்டிய குறிப்பிட்ட சூழ்நிலை உன் வாழ்க்கையில் இப்போது என்ன?

03

பகுதி

# வேதனை உன் அடையாளமாகும்போது

குணமாக்கப்பட வேண்டியதைக் கொண்டு
அடையாளப்படுத்தப்படுவதை மறுத்தல்

மத்தேயுவின் பதிவில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க விவரங்களில் ஒன்று, அது மிகவும் சாதாரணமாகத் தோன்றுவதால் நாம் பெரும்பாலும் கவனிக்காமல் விட்டுவிடுகிறோம். இயேசு குணமாக்கிய மனிதர்களின் பெயர்களை நற்செய்தி எழுத்தாளர் ஒருபோதும் நமக்குச் சொல்லவில்லை. அவர்களுடைய குடும்பங்கள், தொழில்கள், சுபாவங்கள், அல்லது வரலாறுகள் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக, ஒரே ஒரு பண்பினால் அவர்கள் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார்கள்:

**“இரண்டு குருடர்கள்.”**

> **மத்தேயு 9:27 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> இயேசு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் போகையில், இரண்டு குருடர் அவர் பின்சென்று, தாவீதின் குமாரனே, எங்களுக்கு இரங்கும் என்று கூப்பிட்டார்கள்.

அந்த விவரிப்பு துல்லியமானது, ஆனால் அது முழுமையானதல்ல. குருட்டுத்தன்மை அவர்களுடைய நிலையை விளக்கியது, ஆனால் அவர்கள் உண்மையில் யார் என்பதை அது வெளிப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் குருடராவதற்கு முன்பு, மகன்களாகவும், அயலவர்களாகவும், நண்பர்களாகவும், தேவனுடைய சாயலில் படைக்கப்பட்ட மனிதர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய குறையைவிட மிக அதிகமான மதிப்பு அவர்களிடம் இருந்தது. ஆனாலும், அவர்களைச் சுற்றியிருந்த அனைவருக்கும், அவர்களுடைய நிலை அவர்களுடைய அடையாளமாகிவிட்டிருந்தது.

நீடித்த வேதனையின் மிகப்பெரிய அபாயங்களில் ஒன்றை இது வெளிப்படுத்துகிறது. நாம் ஒரு போராட்டத்தை எவ்வளவு நீண்ட காலம் சுமக்கிறோமோ, நாம் அனுபவிப்பதையும் நாம் யார் என்பதையும் குழப்புவது அவ்வளவு எளிதாகிறது. தற்காலிகமான ஒரு போராட்டம் மெதுவாக நிரந்தரமான ஒரு அடையாளச்சீட்டாக மாறுகிறது. ஒரு துன்பமாக தொடங்கியது இறுதியில் மக்கள் நம்மை அறிந்துகொள்ளும் பெயராகிவிடுகிறது.

பாஸ்டர் டிஸ்டேல் இந்த யதார்த்தத்தை ஒரு வல்லமையான அவதானிப்பினால் சிறப்பாக விளக்கினார்: நீண்டகால செயலிழப்பு ஒரு மனிதனை, அவனிடம் இருக்கும் மிகவும் தெரியக்கூடிய குறையாக மட்டுமே சுருக்கிவிடுகிறது. இந்த மனிதர்களுக்கு நடந்தது இதுவே. அவர்கள் இனிமேல் தங்கள் பெயர்களால் அல்ல, தங்கள் குறையால்

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய எதிர்காலம் அவர்களுடைய நிலையால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது.

இதே முறை இன்றும் நிலவுகிறது. மக்கள் "விவாகரத்து ஆனவர்," "போதைப்பழக்கம் உள்ளவர்," "மனச்சோர்வு உள்ளவர்," "கோபக்காரர்," "கவலைப்படுபவர்," அல்லது "எப்போதும் போராடுபவர்" என்று அறியப்படுகிறார்கள். அந்த விவரணைகளில் உண்மையின் கூறுகள் இருந்தாலும், அவை ஒருபோதும் முழு உண்மையல்ல. தேவன் தமது மக்களை அவர்களுடைய உடைந்த நிலையால் ஒருபோதும் வரையறுக்கவில்லை. அவர் எப்போதும் காயத்தைத் தாண்டி, தாம் படைத்த மனிதனையும், தாம் மீட்டெடுக்க நாடும் நோக்கத்தையும் பார்க்கிறார்.

வேதவாக்கியம் இந்த நியதியை மீண்டும் மீண்டும் நிரூபிக்கிறது. ஆபிராம் ஆபிரகாமானார். சாராய் சாராளானாள். சீமோன் பேதுருவானார். சவுல் பவுலானார். வேதம் முழுவதும், மக்களின் கடந்த காலம் அவர்களுடைய எதிர்காலத்தை வரையறுக்க தேவன் தொடர்ந்து மறுத்துவிட்டார். தம்மிடம் ஒப்புக்கொடுக்கிறவர்களுக்குப் புதிய அடையாளங்களைக் கொடுப்பதே பரலோகத்தின் வேலையாக எப்போதும் இருந்திருக்கிறது.

ஆனால், எதிரி எதிர் திசையில் செயல்படுகிறான். நம்முடைய தோல்விகளும், காயங்களும், பலவீனங்களும் தற்காலிக நிலைமைகள் அல்ல, நிரந்தர வரையறைகள் என்று நம்மை நம்பவைக்க சாத்தான் விரும்புகிறான். இயேசுவிடம் வருவதிலிருந்து அவனால் நம்மைத் தடுக்க முடியாவிட்டால், மாற்றம் சாத்தியமற்றது என்று நம்மை நம்பவைக்க அவன் முயற்சிப்பான். நம்மைப் போராடச் செய்வது மட்டுமல்ல அவனுடைய குறிக்கோள், மாறாக நாம் யார் என்பது வெறுமனே போராட்டமே என்று நம்மை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்வதே.

இதனாலேயே பாஸ்டர் டிஸ்டேல் தமது செய்தியின்போது இன்னொரு ஆழமான வார்த்தையைச் சொன்னார்: சிறிது காலம் கழித்து, உன் நிலைமை ஒரு உடையாக மாறிவிடலாம். ஒரு உடை என்பது மக்கள் அதை உள்ளிருக்கும் மனிதருடன் தொடர்புபடுத்தும் வரை மீண்டும் மீண்டும் அணியப்படுவது. ஆவிக்குரிய ரீதியில், தேவன் ஒருவரின் மேல் சொன்ன அடையாளத்தின்படி வாழாமல், தன்மேல் வைக்கப்பட்ட முத்திரைகளின்படி ஒருவர் வாழத்தொடங்கும்போது இது நடக்கிறது. இறுதியில், அந்த முத்திரையை நிரந்தரமானதாக ஏற்றுக்கொண்டதால், அவர்கள் மறுரூபமாதலை எதிர்பார்ப்பதை நிறுத்திவிடுகிறார்கள்.

ஆனாலும் இந்தக் குருடர்கள் குருட்டுத்தன்மையை தங்கள் கதையின் முடிவாக மாற விடமறுத்தார்கள். அவர்கள் இயேசுவிடம் கூப்பிட்டபோது, தங்களைத் தங்கள் குறையால் அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். "நாங்கள் குருடர்கள்" என்று அவர்கள் சொல்லவில்லை. மாறாக, வேதவாக்கியம் முழுவதிலும் உள்ள மிக முக்கியமான மேசியானிய பட்டங்களில் ஒன்றால் அவரை விளித்தார்கள்:

**"தாவீதின் குமாரனே, எங்களுக்கு இரங்கும்."**

அவர்களுடைய கவனம் தங்களை வரையறுப்பதில் அல்ல, அவரை அடையாளம் காண்பதிலேயே இருந்தது. மற்றவர்கள் அனைவரும் அவர்களுடைய குறையை மட்டுமே பார்க்க முடிந்தபோது, அவர்கள் அவருடைய கர்த்தத்துவத்தை உணர்ந்துகொண்டார்கள். அவர்களுடைய விசுவாசம் தங்களுக்கு இல்லாததில் அல்ல, அவர் யார் என்பதிலேயே தங்கியிருந்தது. அந்தக் கவனத்தின் மாற்றமே ஒவ்வொரு உண்மையான மறுரூபமாதலின் ஆரம்பமும். நாம் சுமந்திருந்த முத்திரைகளைவிட கிறிஸ்து நம் பார்வையில் பெரியவராகும்போது, விடுதலை தொடங்குகிறது.

இந்தப் பகுதியில் மறைந்திருக்கும் இன்னொரு அழகான உண்மையும் உண்டு. இயேசு அவர்களை ஒருபோதும் "குருடர்கள்" என்று அழைக்கவில்லை. அவர்கள் வீட்டிற்குள் நுழைந்தபோது, அவர் அவர்களுடன் நேரடியாகப் பேசி, "நான் இதைச் செய்ய முடியும் என்று விசுவாசிக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார். அவர் அவர்களை குறையால் வரையறுக்கப்பட்ட நம்பிக்கையற்றவர்களாக அல்ல, விசுவாசிக்கும் திறனுள்ள தனிநபர்களாக விளித்தார். அவர் அவர்களுடைய கண்களைக் குணமாக்குவதற்கு முன்பு, அவர்களுடைய மனித மேன்மையை மதித்தார். கிறிஸ்து எப்போதும் பிரச்சனைகளைக் காண்பதற்கு முன்பு மனிதர்களைப் பார்க்கிறார்.

அதே இரட்சகர் இன்றும் அப்படியே பேசுகிறார். அவர் நம்முடைய மோசமான தவறாலோ, ஆழமான காயத்தாலோ, பெரிய தோல்வியாலோ நம்மை அறிமுகப்படுத்துவதில்லை. நாம் மீட்பை முழுமையாக அனுபவிப்பதற்கு முன்பே, கிருபையினால் அவர் நம்மைக் கூப்பிடுகிறார். அவருடைய குரல் நாம் என்னவாக இருந்தோம் என்பதை மட்டுமல்ல, நாம் எதுவாக மாறமுடியும் என்பதையும் அறிவிக்கிறது.

ஒருவேளை நீ ஒரு முத்திரையை இவ்வளவு நீண்ட காலமாக சுமந்திருக்கலாம், அது உன் அடையாளத்திலிருந்து பிரிக்கமுடியாதது போல் உணரலாம். அது உன் குடும்பத்தாலோ, உன் கடந்த காலத்தாலோ, உன் சொந்தத் தோல்விகளாலோ, அல்லது உன் சொந்த எண்ணங்களாலோ கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம். உன் நிலைமை உன் அடையாளமாக மாறவேண்டும் என்று இயேசு ஒருபோதும் நினைக்கவில்லை என்பதே நற்செய்தி. மக்கள் உன்னை விவரிக்கப் பயன்படுத்திய வார்த்தைகள் உன் வாழ்க்கையின் மேலான இறுதி வார்த்தை அல்ல.

இரண்டு குருடர்களும் அனைவரும் அறிந்த முத்திரையைச் சுமந்து வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். இயேசு மட்டுமே கொடுக்கக்கூடிய ஒரு சாட்சியைச் சுமந்து அவர்கள் வெளியேறினார்கள். அவர்களுடைய கண்களைத் திறந்த அதே கிறிஸ்து இன்றும் அடையாளங்களை மீட்டெடுப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவர். அவர் உடைந்ததை குணமாக்குவது மட்டுமல்ல; அவரில் நாம் எப்போதுமே யாராக இருந்தோம் என்பதை அவர் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்.

**சிந்தித்து எழுதுங்கள்**

நீ இவ்வளவு நீண்ட காலமாக சுமந்திருக்கும் ஒரு முத்திரையோ அல்லது போராட்டமோ, அது உன் அடையாளமாக உணரத் தொடங்கியிருக்கிறதா? அதற்குப் பதிலாக இயேசு உனக்குப் புதிய பெயர் சூட்ட அனுமதிப்பது எப்படி இருக்கும்?

04

பகுதி

# விசுவாசம் ஆராதனையின் சத்தத்தைப் பின்தொடர்கிறது

வழியைக் காண்பதற்கு முன்பே இயேசுவைப் பின்தொடர கற்றுக்கொள்ளுதல்

இந்த அற்புதத்தில் மறைந்திருக்கும் மிக அழகான உண்மைகளில் ஒன்று, குருடர்கள் இயேசுவின் பின்னால் எப்படித் தொடர்ந்திருக்க முடிந்தது என்பதை மத்தேயு ஒருபோதும் விளக்கவில்லை என்பதே. அவர்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள் என்று மட்டுமே நமக்குச் சொல்லப்படுகிறது. முறையைவிட நியதியில் நாம் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்பதற்காக, நற்செய்தி கதையின் நுணுக்கங்களை விளக்காமல் விட்டுவிடுகிறது.

> **மத்தேயு 9:27 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> இயேசு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் போகையில், இரண்டு குருடர் அவர் பின்சென்று, தாவீதின் குமாரனே, எங்களுக்கு இரங்கும் என்று கூப்பிட்டார்கள்.

ஒரு நிமிடம் அந்தக் காட்சியை கற்பனை செய்யுங்கள். கூட்டங்கள் குறுகிய தெருக்கள் வழியாக நகர்கின்றன. இயேசு வீட்டை நோக்கி நடந்து செல்கிறார். உரையாடல்கள் அவர்களைச் சுற்றிலும் நடக்கின்றன. ஆனாலும் எப்படியோ இந்த இரண்டு மனிதர்களும் அவரை ஒருபோதும் இழக்காத அளவுக்கு நெருக்கமாகவே இருக்கிறார்கள். அவருடைய காலடிச் சுவடுகளை அவர்களால் காணமுடியவில்லை, ஆனாலும் அவருடைய திசையில் தொடர்ந்து நகர்கிறார்கள்.

பாஸ்டர் டிஸ்டேல் தமது செய்தியின்போது ஒரு எளிமையான ஆனால் ஆழமான கேள்வியைக் கேட்டார்: “அவர்கள் அவரைக் காணமுடியாதிருந்தும், எப்படி அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்?” வேதவாக்கியம் நேரடியான பதிலைக் கொடுக்கவில்லை என்றாலும், ஆவிக்குரிய பாடத்தை

நாம் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு அது போதுமானதை வெளிப்படுத்துகிறது. தாங்கள் காணக்கூடியதை நம்பமுடியாதபோது, தாங்கள் கேட்கக்கூடியதைப் பின்தொடர இந்த மனிதர்கள் கற்றுக்கொண்டார்கள்.

இதுவே வேதத்தின்படியான விசுவாசத்தின் இயல்பு. கீழ்ப்படியச் சொல்வதற்கு முன்பு தேவன் ஒவ்வொரு விவரத்தையும் நமக்குக் காட்ட வேண்டும் என்று நாம் பெரும்பாலும் விரும்புகிறோம், ஆனால் அவர் அடிக்கடி காணக்கூடிய உறுதியைவிட தமது குரலினால் நம்மை வழிநடத்துகிறார். அப்போஸ்தலன் பவுல் பின்னர் இவ்வாறு எழுதினார்:

> **2 கொரிந்தியர் 5:7 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> ஏனெனில் பார்வையினாலே அல்ல, விசுவாசத்தினாலே நடக்கிறோம்.

விசுவாசம் ஒருபோதும் முழுமையான பார்வையைச் சார்ந்திருந்ததில்லை. அது நம்மை வழிநடத்துகிறவர் மேலான நம்பிக்கையைச் சார்ந்திருக்கிறது. குருடர்களால் இயேசுவைத் தங்கள் கண்களால் தேடமுடியவில்லை, ஆனால் அவருடைய சமூகத்தைத் தொடர்ந்து தேட முடிந்தது. “தாவீதின் குமாரனே, எங்களுக்கு இரங்கும்” என்ற ஒவ்வொரு கூப்பாடும் அவர்களுடைய கவனத்தை அவர் மேல் நிலைநிறுத்தியது. கூட்டத்திலிருந்து வந்த ஒவ்வொரு சத்தமும் தாங்கள் இன்னும் அருகில் இருக்கிறோம் என்பதை அவர்களுக்கு நினைவூட்டியது. கிறிஸ்துவை அடையும்வரை நிறுத்தமாட்டோம் என்ற இன்னொரு அறிக்கையாக ஒவ்வொரு அடியும் மாறியது.

பாஸ்டர் டிஸ்டேல் அப்பொழுது பிரசங்கத்தின் மிகவும் மறக்கமுடியாத எண்ணங்களில் ஒன்றை அறிமுகப்படுத்தினார். தானே குருடராயிருந்து யாரையாவது பின்தொடர முயற்சித்தால், அவர்களுடைய துதியைப் பின்தொடர்வதாக அவர் கூறினார். அவர்களுடைய குரலுக்குச் செவிசாய்ப்பார். சத்தத்தை நோக்கி நகர்வார். ஆராதனையைத் தன் வழிகாட்டியாக மாறவிடுவார். சபை ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாத ஒன்றை அந்த உவமை அழகாகச் சித்தரிக்கிறது: ஆராதனை தேவன் மேலான நம் அன்பை வெளிப்படுத்துவதற்கு அப்பாற்பட்டு, இருதயங்களை அவருடைய சமூகத்தை நோக்கி வழிநடத்த உதவுகிறது.

இதனாலேயே கூட்டு ஆராதனை மிகவும் முக்கியமானது. துதியில் உயர்த்தப்படும் ஒவ்வொரு குரலும் மற்றொருவர் இயேசுவைக் கண்டடைவதற்கான அழைப்பாகிறது. விளக்கமுடியாத சுமைகளைச் சுமந்துகொண்டு ஆலயத்திற்குள் நுழையும் மக்கள் எப்போதும் இருக்கிறார்கள். சிலர் பயத்தால் மூழ்கடிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். மற்றவர்கள் மனமுடைந்தும், குழப்பமுடனும், துக்கத்துடனும், ஆவிக்குரிய ரீதியில் களைத்தும் வருகிறார்கள். தேவனுடைய சமூகத்தை அவர்கள் உடனடியாகத் தங்களுக்குள் உணராமல் இருக்கலாம். அந்த நேரங்களில், சபையின் ஆராதனை “தொடர்ந்து நகருங்கள். இயேசு இங்கே இருக்கிறார்” என்று சொல்லும் ஒரு சாட்சியாக மாறுகிறது.

எபிரெயர் புத்தகத்தின் எழுத்தாளர் விசுவாசிகளுக்கு இந்தப் பொறுப்பை நினைவூட்டுகிறார்.

> **எபிரெயர் 10:24-25 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> அன்புக்கும் நற்கிரியைகளுக்கும் நம்மை ஏவும்படி ஒருவரையொருவர் கவனித்திருக்கக்கடவோம். சிலருடைய வழக்கம்போல, நம்முடைய சபைகூடிவருதலைத் தள்ளிவிடாமல், ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்லக்கடவோம்.

கூட்டு ஆராதனை என்பது ஒரு தனிநபருக்கும் தேவனுக்கும் இடையேயான தனிப்பட்ட அனுபவம் மட்டுமல்ல. அது அறையில் கூடியிருக்கும் அனைவரையும் நோக்கிய ஒரு ஊழியச் செயலும் ஆகும். நம் துதி பலவீன விசுவாசம் உள்ளவர்களின் விசுவாசத்தை பலப்படுத்துகிறது. நம் ஜெபங்கள் ஜெபிக்க எப்படி என்று இனி தெரியாதவர்களை உற்சாகப்படுத்துகின்றன. இயேசு அவர்களைக் கைவிடவில்லை என்பதை நம் ஆராதனை மற்றொருவருக்கு நினைவூட்டுகிறது.

நிலையான ஆராதனைக்கும் உண்மையான சபை கூடிவருதலுக்கும் எதிராக எதிரி இவ்வளவு கடுமையாகப் போராடுவதை இது விளக்குகிறது. கிறிஸ்துவை முழுமையாகக் கைவிடும்படி விசுவாசிகளை நம்பவைக்க முடியாவிட்டால், அவர்களுடைய தேடுதலைப் பலப்படுத்தும் அதே குரல்களிலிருந்து அவர்களைப் பிரிக்க அவன் பெரும்பாலும் முயற்சிப்பான். ஆவிக்குரிய தனிமைப்படுத்துதல் எப்போதும் சாத்தானின் மிகவும் பயனுள்ள ஆயுதங்களில் ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது. கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் உற்சாகத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஒரு விசுவாசி, மனமுடைவுக்கும், ஏமாற்றத்திற்கும், ஆவிக்குரிய களைப்புக்கும் இன்னும் எளிதில் ஆளாகிறான்.

ஆனாலும் குருடர்கள் தனிமைப்படுவதை மறுத்தார்கள். கேட்கக்கூடிய அளவுக்கு நெருக்கமாக அவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். பின்தொடரக்கூடிய அளவுக்கு நெருக்கமாக அவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். இயேசு வீட்டிற்குள் நுழைந்தபோது, அவர்களும் நுழையக்கூடிய அளவுக்கு நெருக்கமாக அவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். காணமுடியாத அவர்களுடைய குறை இரட்சகருக்கு அருகில் தங்குவதிலிருந்து அவர்களை ஒருபோதும் தடுக்கவில்லை.

இங்கே இன்னொரு அழகான பாடமும் உண்டு. குருடர்கள் தங்கள் சார்பு நிலையால் வெட்கப்படவில்லை. எல்லாம் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதாக அவர்கள் நடிக்கவில்லை. தங்களைச் சுற்றியுள்ள அனைவரும் தங்களுக்கு இயேசு தேவை என்பதை அறியும்படி, தொடர்ந்து கூப்பிட்டார்கள். தற்சார்பு உள்ளவர்களாகத் தோன்ற வலியுறுத்துவதால், பெருமை பெரும்பாலும் மக்களைத் தேவனிடமிருந்து தூரமாக வைத்திருக்கிறது. ஆனால் மனத்தாழ்மையோ, தன் தேவையை மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டு, அவர் பதிலளிக்கும்வரை கிறிஸ்துவைத் தொடர்ந்து தேடுகிறது.

இன்று பல விசுவாசிகள் தேவனுடைய வழிநடத்துதல் தெளிவற்றதாகத் தோன்றும் காலங்களில் நடந்து செல்கிறார்கள். எதிர்காலம் நிச்சயமற்றது. கேள்விகள்

பதிலளிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. முன்னிருக்கும் பாதை மறைந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அந்தக் காலங்களில், நாம் காணமுடியாததால் பின்தொடர்வதை நிறுத்துவதே பதிலல்ல. இயேசுவை நோக்கி தொடர்ந்து நம்மைச் சுட்டிக்காட்டும் குரல்களில் ஆழமாகச் சார்ந்திருப்பதே பதில். அவருடைய வார்த்தைக்குச் செவிசாய்த்துக்கொண்டே இருங்கள். தேவனுடைய மக்களின் ஆராதனையில் தொடர்ந்து சேருங்கள். பதில்கள் தாமதமானதுபோல் தோன்றினாலும் தொடர்ந்து ஜெபியுங்கள். சபையுடன் தொடர்ந்து கூடி வாருங்கள். மேய்ப்பருடைய குரலைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுங்கள்.

குருடர்கள் இறுதியில் உடல் பார்வையைப் பெற்றார்கள், ஆனால் அவர்களுடைய கண்கள் திறக்கப்படுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே அவர்கள் ஆவிக்குரிய பார்வையை ஏற்கெனவே வெளிப்படுத்தியிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு சீஷனும் இறுதியில் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய ஒரு பாடத்தை அவர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள்: தேவனுடைய கரத்தை உன்னால் காணமுடியாதபோது, தேவனுடைய குரலைத் தொடர்ந்து பின்பற்று. இருளில் கிறிஸ்துவைத் தேடுவதை நிறுத்த மறுக்கிறவர்கள், அவருடைய பரிபூரண காலத்தில், அவர் எப்போதும் தங்களை வெளிச்சத்திற்குள் கொண்டுவருவார் என்பதைக் கண்டுகொள்வார்கள்.

**சிந்தித்து எழுதுங்கள்**

இப்போது உன் வாழ்க்கையில் ஆவிக்குரிய ரீதியில் “குருடராக” இருந்து, உன் ஆராதனையின் சத்தத்தைப் பின்தொடர்பவர் யார்? இந்த வாரம் உன் உண்மையுள்ள தன்மை அவர்களை இயேசுவுக்கு நெருக்கமாக வழிநடத்த எப்படி உதவும்?

05

பகுதி

# “நான்” என்பதிலிருந்து “நாங்கள்” என்பதற்கு

தனிமைப்பட்ட விசுவாசிகளுக்குப் பதிலாக இரக்கம் ஒரு சமூகத்தை எப்படி கட்டியெழுப்புகிறது

மொழியில் ஏற்படும் ஒரு நுட்பமான மாற்றம், இரண்டு குருடர்களின் இருதயங்களில் நடந்துகொண்டிருந்த ஆழமான மாற்றத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. வேதவாக்கியம் முழுவதும், வார்த்தைகள் பெரும்பாலும் இருதயத்தின் நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றன, இந்தப் பதிவில், ஒரு சிறிய பிரதிபெயர் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் முழு தேவசாஸ்திரத்தையும் போதிக்கிறது.

> **மத்தேயு 9:27 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> இயேசு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் போகையில், இரண்டு குருடர் அவர் பின்சென்று, தாவீதின் குமாரனே, எங்களுக்கு இரங்கும் என்று கூப்பிட்டார்கள்.

நம்பிக்கையிழந்த பெரும்பாலான மக்கள் இயல்பாகவே தங்களுக்காகவே ஜெபிக்கிறார்கள். நம் சொந்தத் தேவைகள் நம் கவனத்தின் மையமாகும் வரை, வேதனை நம் கவனத்தைச் சுருக்குகிறது. அந்தப் போக்கு புரிந்துகொள்ளக்கூடியது. நாம் வேதனையில் இருக்கும்போது, நம் ஜெபங்கள் பெரும்பாலும், “ஆண்டவரே, எனக்கு உதவும். ஆண்டவரே, என்னைக் குணமாக்கும். ஆண்டவரே, என்னைக் காப்பாற்றும்” என்பதாக மாறுகின்றன.

ஆனாலும் இந்த மனிதர்கள் வேறு ஒன்றைக் கூப்பிட்டார்கள்.

**“எங்களுக்கு இரங்கும்.”**

மாற்கு 10ல் பர்திமேயு “எனக்கு இரங்கும்” என்று கூப்பிட்டிருக்க, இந்த இரண்டு குருடர்களும் ஒன்றாக ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பதைப் பாஸ்டர் டிஸ்டேல் சுட்டிக்காட்டினார். இருவரும் குருடராயிருந்தபோதிலும், எவரும் மற்றவரை முந்திக்கொள்ள முயற்சிக்கவில்லை. இயேசுவின் கவனத்திற்காக எவரும் போட்டியிடவில்லை. ஒரு அற்புதத்தைப் பெறுவதற்கான தடையாக எவரும் மற்றவரை நடத்தவில்லை. மாறாக, தேவனுடைய இரக்கம் தங்கள் இருவருக்கும் போதுமான அளவு பெரியது என்று விசுவாசித்து, ஒற்றுமையான இருதயத்துடன் கிறிஸ்துவை அணுகினார்கள்.

தேவனுடைய ராஜ்யத்தைக் குறித்த ஒரு அழகான நியதியை இது வெளிப்படுத்துகிறது. குருட்டுத்தன்மை அவர்களைப் பிரித்திருக்கக்கூடும், ஆனால் அதற்குப் பதிலாக, அது அவர்களை ஒன்றிணைத்தது. அவர்களுடைய பகிரப்பட்ட பலவீனம் அவர்களுடைய

பகிரப்பட்ட விசுவாசத்தின் அஸ்திபாரமானது. ஒற்றுமைக்குப் பரிபூரண சூழ்நிலைகள் தேவையில்லை என்பதை அவர்கள் கண்டுகொண்டார்கள். ஒரே திசையில் நகரும் இருதயங்கள் மட்டுமே அதற்குத் தேவை.

தேவனுடைய மக்களிடையேயான ஒற்றுமையின் வல்லமையை வேதாகமம் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது.

> **மத்தேயு 18:19-20 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> மேலும், உங்களில் இரண்டுபேர் தாங்கள் வேண்டிக்கொள்ளும் எந்தக் காரியத்தைக்குறித்தும் பூமியிலே ஒருமனப்பட்டால், பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவினால் அது அவர்களுக்கு உண்டாகும். ஏனெனில் இரண்டு மூன்று பேர் என் நாமத்தினாலே எங்கே கூடியிருக்கிறார்களோ, அங்கே அவர்கள் நடுவே இருக்கிறேன்.

இயேசு தமது சமூகத்தைத் தனிநபர்களுக்கு மட்டும் வாக்குப்பண்ணவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். தம்மை ஒன்றாகத் தேடும் மக்களிடையே ஒரு தனித்துவமான விதத்தில் தம்மை வெளிப்படுத்துவதாக அவர் வாக்குப்பண்ணினார். தனிமையில் அனுபவிக்கமுடியாத ஒரு ஆவிக்குரிய பலம் ஒற்றுமையில் காணப்படுகிறது.

விசுவாசிகளை ஒருவரிடமிருந்து ஒருவரைப் பிரிக்க எதிரி தொடர்ந்து முயற்சிப்பதை இது விளக்குகிறது. ஒற்றுமை பலப்படுத்துவதை பிரிவினை பலவீனப்படுத்துகிறது. ஐக்கியம் விசுவாசத்தை பெருக்குகிறது, தனிமையோ பயத்தைப் பெருக்குகிறது. தங்களுக்காக மட்டும் ஜெபிக்கத் தொடங்கும் விசுவாசிகள் இறுதியில், தமது சபை மூலமாக தேவன் நிறைவேற்ற விரும்பும் பெரிய வேலையைப் பார்வையிழந்துவிடுவார்கள் என்பதை சாத்தான் அறிந்திருக்கிறான்.

சபையின் மொழி “நாங்கள்” என்பதாக மாறவேண்டும் என்று பாஸ்டர் டிஸ்டேல் இந்த உண்மையை வலிமையாக வெளிப்படுத்தினார். ஒவ்வொரு ஜெபமும் தனிப்பட்ட வசதியைச் சுற்றியே இருந்தால் புத்துணர்ச்சி நிலைத்திருக்க முடியாது. ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி நம் பார்வையை “என்னை ஆசீர்வதியும்” என்பதிலிருந்து படிப்படியாக “உம் மக்களை ஆசீர்வதியும்” என்பதற்கு மாற்றுகிறது. அது “என் குடும்பத்தைக் குணமாக்கும்” என்பதிலிருந்து “எங்கள் குடும்பங்களைக் குணமாக்கும்” என்பதற்கு நகர்கிறது. அது “எனக்கு ஒரு அற்புதத்தைத் தாரும்” என்பதிலிருந்து “உம் முழு சபையிலும் இயங்கும்” என்பதற்கு வளர்கிறது.

அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகம் முழுவதும் நாம் காண்பது இதைத்தான். ஆரம்பகால விசுவாசிகள் தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய அனுபவங்களைத் தேட மட்டும் கூடவில்லை. அவர்கள் ஒன்றாக ஜெபித்தார்கள், ஒன்றாக ஆராதித்தார்கள், ஒன்றாகத் துன்பப்பட்டார்கள், ஒன்றாகக்

கொடுத்தார்கள், ஒன்றாக மகிழ்ந்தார்கள். அவர்களுடைய ஒற்றுமை அவர்கள் நடுவே தேவனுடைய செயலின் மிகப்பெரிய சாட்சிகளில் ஒன்றானது.

> **அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 2:44-47 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> விசுவாசித்தவர்கள் யாவரும் ஒருமனப்பட்டு, சகல வஸ்துக்களையும் பொதுவாய் வைத்திருந்தார்கள்... தேவனைத் துதித்து, ஜனங்களெல்லாரிடத்திலும் தயவு பெற்றவர்களாயிருந்தார்கள். கர்த்தர் இரட்சிக்கப்படுகிறவர்களைச் சபையிலே நாள்தோறும் கூட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

அவர்களுடைய ஒற்றுமை கஷ்டங்களை நீக்கவில்லை, ஆனால் பலத்தைப் பெருக்கியது. ஒரு விசுவாசி மகிழ்ந்தபோது, முழு சபையும் மகிழ்ந்தது. ஒருவர் துன்பப்பட்டபோது, முழு சரீரமும் இரக்கத்துடன் பதிலளித்தது. கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் எந்த அங்கத்தினரும் தனியாக நடப்பதில்லை என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள்.

இதே நியதி இன்று சபையையும் குணப்படுத்தவேண்டும். தனிப்பட்ட வெற்றிகளைத் தேடும் தனிமைப்பட்ட விசுவாசிகளின் தொகுப்பாக கிறிஸ்தவம் ஒருபோதும் இருக்கவேண்டும் என்று நோக்கப்படவில்லை. நாம் ஒரே சரீரத்தின் அங்கத்தினர்கள், ஒருவருடைய சுமைகளை ஒருவர் சுமக்கவும், ஒருவருடைய விசுவாசத்தை ஒருவர் உற்சாகப்படுத்தவும், ஒருவருடைய வெற்றிகளை ஒருவர் கொண்டாடவும் அழைக்கப்பட்டவர்கள். மற்றொரு விசுவாசியின் வாழ்க்கையில் தேவன் செய்யும் ஒவ்வொரு அற்புதமும் அவருடைய உண்மைத்தன்மையில் நம் சொந்த நம்பிக்கையை பலப்படுத்தவேண்டும்.

இரக்கத்தைக் குறித்தும் ஒரு முக்கியமான உள்நோக்கத்தை பாஸ்டர் டிஸ்டேல் வழங்கினார். தேவனுடைய இரக்கத்தை உண்மையாக அனுபவித்த மக்கள் ஒருபோதும் அதைக் கொடுப்பதில் கஞ்சத்தனமாக இருக்கக்கூடாது என்று அவர் சபைக்கு நினைவூட்டினார். தேவன் தங்களை மீட்ட குழியை நினைவில் வைத்திருப்பவர்கள்தான் மற்றவர்களுக்குக் கிருபையை விரைவாக நீட்டுகிறவர்கள். இரக்கம் தான் எங்கிருந்து வந்தது என்பதை நினைவில் வைத்திருக்கிறது. அது தன்னுடைய தோல்விகளையும், தன்னுடைய உடைந்த நிலையையும், தேவனுடைய கருணைக்கான தன்னுடைய அவசர தேவையையும் நினைவில் வைத்திருக்கிறது.

பொக்கிஷ போதனைகளில் இயேசு இந்த நியதியை வலியுறுத்தினார்.

> **மத்தேயு 5:7 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> இரக்கமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் இரக்கம் பெறுவார்கள்.

வேதத்தின்படியான இரக்கம் பாவத்தைப் புறக்கணிப்பதோ அல்லது தேவனுடைய பரிசுத்த நிலையைத் தாழ்த்துவதோ அல்ல. மாறாக, கிறிஸ்து நம் மேல் காட்டிய அதே கருணையுடன்

உடைந்த மக்களுக்கு பதிலளிப்பதே. இரக்கமில்லாத சத்தியம் கடுமையானதாகிறது. சத்தியமில்லாத இரக்கம் சமரசமாகிறது. இயேசு இரண்டையும் பரிபூரணமாக உள்ளடக்கினார், மக்களை மறுரூபமாதலுக்கு அழைத்துக்கொண்டே கிருபையை வழங்கினார்.

இரண்டு குருடர்களும் ஒரே ஜெபத்துடனும் ஒரே இருதயத்துடனும் கதைக்குள் நுழைந்தார்கள். ஒரு கூப்பாட்டை மற்றொன்றிலிருந்து பிரித்தறிய முடியாத அளவுக்கு அவர்களுடைய குரல்கள் இணைந்தன. அவர்கள் இயேசுவின் கவனத்திற்காகப் போட்டியிடவில்லை; அவரைத் தேடுவதில் அவர்கள் ஒன்றித்திருந்தார்கள்.

ஒருவேளை அதுவே இந்த அற்புதத்தின் மிகப்பெரிய பாடங்களில் ஒன்று. "தேவன் எனக்காக என்ன செய்யமுடியும்?" என்று மட்டும் கேட்பதை தேவனுடைய மக்கள் நிறுத்தி, "ஆண்டவரே, எங்கள் நடுவே நீர் என்ன செய்யமுடியும்?" என்று ஜெபிக்கத் தொடங்கும்போது, தேவனுடைய ராஜ்யம் மிக வல்லமையாக முன்னேறுகிறது. தனிப்பட்ட அற்புதங்கள் அற்புதமானவை, ஆனால் கூட்டு புத்துணர்ச்சி நகரங்களை மாற்றுகிறது. தனிப்பட்ட குணமாக்குதல் ஒரு வாழ்க்கையை மறுரூபமாக்குகிறது, ஆனால் இரக்கத்தில் ஒன்றித்த ஒரு சபை முழு சமூகத்தையும் இயேசுவை நோக்கிச் சுட்டிக்காட்டும் ஒரு சாட்சியாக மாறுகிறது.

**சிந்தித்து எழுதுங்கள்**

இந்த வாரம் தனியாக ஜெபிப்பதற்குப் பதிலாக, யாரை உன்னுடன் ஜெபிக்க அழைக்க முடியும்? அவர்களுடைய பெயரையும், நீங்கள் இருவரும் சேர்ந்து தேவனிடம் கேட்கப்போகும் ஒரு காரியத்தையும் எழுதுங்கள்.

06

பகுதி

## இயேசு உன் அற்புதத்தைவிட உன் வீட்டை விரும்புகிறார்

நீ உண்மையில் வாழுமிடத்தில்தான் மிகப்பெரிய மறுரூபமாதல் நிகழ்கிறது

இந்த அற்புதத்தில் உள்ள எல்லாமே ஒரு தருணத்தை நோக்கி வழிநடத்தி வந்திருக்கிறது. குருடர்கள் வழியில் கூப்பிட்டார்கள், தெருக்கள் வழியாக இயேசுவைப் பின்தொடர்ந்தார்கள், இறுதியில் அவருடன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். வீட்டிற்குள், அங்குதான் இயேசு தமது கேள்வியைக் கேட்டு, அற்புதத்தைச் செய்கிறார்.

## இந்த விவரம் தற்செயலானதல்ல.

இடம் பாடத்தின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதால், குணமாக்குதல் எங்கே நடந்தது என்பதை மத்தேயு வேண்டுமென்றே நமக்குச் சொல்கிறார்.

> **மத்தேயு 9:28-30 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> அவர் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தபோது, குருடர் அவரிடத்தில் வந்தார்கள்... அப்பொழுது அவர் அவர்களுடைய கண்களைத் தொட்டு, உங்கள் விசுவாசத்தின்படியே உங்களுக்கு ஆகக்கடவது என்றார். உடனே அவர்களுடைய கண்கள் திறக்கப்பட்டன...

பாஸ்டர் டிஸ்டேல் ஒரு வல்லமையான அவதானிப்பைச் சுற்றி முழு செய்தியையும் கட்டியெழுப்பினார்: இயேசு வழியில் நிற்கவில்லை. அவர் அவர்களை வீட்டிற்குள் தொடர்ந்து வழிநடத்தினார். அற்புதம் கூட்டத்தின் முன்பாகவே நடந்திருக்கக்கூடும். அனைவரும் அவருடைய வல்லமையைக் கண்டுகொள்ளும் சந்தையில் அது நடந்திருக்கக்கூடும். அதற்குப் பதிலாக, இயேசு வீட்டின் தனிமையைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

ஏன்?

ஏனெனில் இயேசு உடல் குணமாக்குதலைத் தாண்டிச் செல்லும் ஒரு பாடத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். கண்ணுக்குத் தெரியும் காரியத்தை அவர் தீர்க்கவேண்டும் என்று குருடர்கள் விரும்பினார்கள், ஆனால் இயேசுவோ மிக ஆழமான ஒன்றுக்குள் அணுகல் விரும்பினார். அவர் அவர்களுடைய நிலையை மாற்றுவதற்கு முன்பு, அவர்களை உறவின் ஒரு இடத்திற்குள் கொண்டுவந்தார்.

வேதவாக்கியம் முழுவதும், வீடு என்பது ஒரு உடல் கட்டிடத்தைவிட மிக அதிகமானதைக் குறிக்கிறது. அது உண்மையான வாழ்க்கை நடக்கும் இடத்தைக் குறிக்கிறது. குடும்பங்கள் உருவாகும், சுபாவம் வெளிப்படும், பழக்கங்கள் வளரும், விசுவாசம் கடைப்பிடிக்கப்படும் அல்லது புறக்கணிக்கப்படும் இடம் அது. பொது ஆராதனை நம்மை ஏவலாம், ஆனால் தனிப்பட்ட பக்தி நம்மை மறுரூபமாக்குகிறது.

இதனாலேயே வீட்டின் முக்கியத்துவத்தை வேதாகமம் தொடர்ந்து வலியுறுத்துகிறது.

> **யோசுவா 24:15 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.

யோசுவா வெறுமனே ஒரு தனிப்பட்ட அறிக்கையை மட்டும் செய்யவில்லை. அவர் தன் வீட்டாரைக் குறித்த ஒரு உறுதிமொழியைச் செய்தார். தேவனுடைய நோக்கம் ஒருபோதும் ஒரு

தனிநபரின் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கைக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார். கர்த்தர் குடும்பங்களுக்குள்ளும், திருமணங்களுக்குள்ளும், வீடுகளுக்குள்ளும் தமது ஆட்சியை நிலைநாட்ட விரும்புகிறார்.

ஒவ்வொரு விசுவாசியின் இருதயத்திலும் நிலைத்திருக்க வேண்டிய ஒரு கேள்வியை பாஸ்டர் டிஸ்டேல் கேட்டார்:

## "உன் வீட்டில் உன்னால் விசுவாசிக்க முடியுமா, அல்லது இந்தச் சபையில் மட்டுமா?"

அந்தக் கேள்வி பொது கிறிஸ்தவத்திற்கும் தனிப்பட்ட சீஷத்துவத்திற்கும் இடையேயான வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.

வாரம் முழுவதும் ஜெபத்தை புறக்கணித்துக்கொண்டே ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆர்வத்துடன் ஆராதிக்க முடியும். நம் வீடுகள் பயத்தாலும், மன்னிக்காமையாலும், மோதலாலும், ஆவிக்குரிய அலட்சியத்தாலும் நிறைந்திருக்கும்போதே, சபையில் ஆவிக்குரிய ரீதியில் ஆரோக்கியமாகத் தோன்ற முடியும். ஒரு ஆராதனையின்போது தேவனுடைய சமூகத்தை நாம் அனுபவிக்கலாம், ஆனால் நம் அன்றாட வாழ்க்கையின் உரையாடல்களுக்குள்ளும், முடிவுகளுக்குள்ளும், வழக்கங்களுக்குள்ளும் அவரை வேண்டுமென்றே ஒருபோதும் அழைக்காமல் இருக்கலாம்.

தமது சமூகம் அனுபவிக்கப்படும் ஒரே இடமாக சபை மாறவேண்டும் என்று இயேசு ஒருபோதும் நோக்கவில்லை.

புதிய ஏற்பாடு வீட்டை ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையின் மையமாகத் தொடர்ந்து சித்தரிக்கிறது. ஆரம்பகால சபை வீடு வீடாகக் கூடியது. குடும்பங்கள் ஒன்றாக ஜெபித்தன. பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தேவனுடைய வார்த்தையைப் போதித்தார்கள். விருந்தோம்பல் ஒரு ஊழியமானது. சீஷர்கள் பொது ஊழியத்திற்குள் நுழைவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே வீடுகள் அவர்கள் உருவாக்கப்பட்ட இடங்களானது.

> **அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 2:46-47 (தமிழ் வேதாகமம்)**
> அவர்கள் ஒருமனப்பட்டு தேவாலயத்திலே அநுதினமும் தரித்திருந்து, வீடுதோறும் அப்பம்பிட்டு, மகிழ்ச்சியோடும் கபடமில்லாத இருதயத்தோடும் போஜனம்பண்ணி, தேவனைத் துதித்து, ஜனங்களெல்லாரிடத்திலும் தயவு பெற்றவர்களாயிருந்தார்கள். கர்த்தர் இரட்சிக்கப்படுகிறவர்களைச் சபையிலே நாள்தோறும் கூட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

சமநிலையைக் கவனியுங்கள். அவர்கள் தேவாலயத்தில் கூடினார்கள், ஆனால் தங்கள் வீடுகளிலும் தங்கள் விசுவாசத்தை வாழ்ந்து காட்டினார்கள். பொது கூடுதல் தனிப்பட்ட

வாழ்க்கையைப் பலப்படுத்தியது, தனிப்பட்ட வாழ்க்கை பொது கூடுதலைப் பலப்படுத்தியது. ஒன்று மற்றொன்றுக்குப் பதிலாக மாற வேண்டும் என்று ஒருபோதும் நோக்கப்படவில்லை.

வீடு என்ன குறிக்கிறது என்பதை பாஸ்டர் டிஸ்டேல் அழகாக விவரித்தார். அது உன் திருமணம் வாழும் இடம். அது உன் பிள்ளைகள் கவனித்துக்கொண்டிருக்கும் இடம். அது இரவில் பயம் பேச முயற்சிக்கும் இடம். அது தனிப்பட்ட வேதனை மறைந்திருக்கும் இடம். வேறு யாரும் பார்க்காதபோது விசுவாசம் கடைப்பிடிக்கப்படும் அல்லது புறக்கணிக்கப்படும் இடம் அது. கர்த்தர் ஆலயத்தில் மட்டும் அற்புதங்களைச் செய்ய விரும்பவில்லை; நம் அன்றாட வாழ்க்கை நடக்கும் இடங்களில் தமது சமூகம் குடியிருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார்.

பிரசங்கம் குடும்பங்கள் ஒன்றாக ஜெபிப்பதோடு முடிவடைந்தது ஏன் என்பதை இது விளக்குகிறது. அது ஒரு உணர்ச்சிகரமான பலிபீட அழைப்பைவிட மேலானது. அது நம் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அறைக்குள்ளும் இயேசுவை அழைக்கும் ஒரு அழைப்பாக இருந்தது. ஆராதனையின்போது, ஒரு குடும்பத்தின் பல உறுப்பினர்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள், பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்கள்மேல் ஊற்றப்பட்டார். பாஸ்டர் டிஸ்டேல் அந்தக் குடும்பத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, "ஆவியானவர் உன் வீட்டிற்குள் நுழையும்போது நடப்பது இதுதான்" என்று அறிவித்தார். அற்புதம் இனி ஒரு தனிநபருக்கு மட்டும் மட்டுப்படவில்லை. அது ஒரு முழு குடும்பத்தையும் மறுரூபமாக்கிய சாட்சியாக மாறியது.

அந்தக் காட்சி அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகம் முழுவதும் காணப்படும் ஒரு அழகான முறையை எதிரொலிக்கிறது. கொர்நேலியுவின் வீட்டார் ஒன்றாக பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றார்கள். லீதியாளின் வீட்டார் ஒன்றாக விசுவாசித்தார்கள். பிலிப்பி நகர சிறைச்சாலைக் காவலனும் அவன் வீட்டாரும் ஒன்றாக ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். திரும்பத் திரும்ப, தேவனுடைய விருப்பம் தனிநபர்களைத் தாண்டி குடும்பங்களை நோக்கியும் நீள்கிறது என்பதை தேவன் நிரூபித்தார்.

மிகப்பெரிய அற்புதம் ஒரு நபர் இயேசுவைச் சந்திப்பது மட்டுமல்ல. கிறிஸ்து ஒரு முழு வீட்டின் மையமாகும்போதே மிகப்பெரிய அற்புதம் நிகழ்கிறது.

ஒருவேளை அதனாலேயே அவர்கள் வீட்டிற்குள் நுழையும் வரை இயேசு குணமாக்குதலைத் தாமதப்படுத்தினார். தமது நோக்கம் அவர்களுடைய பார்வையை மீட்டெடுப்பது மட்டும் அல்ல என்பதை இந்த மனிதர்கள் புரிந்துகொள்ள அவர் விரும்பினார். தமது சமூகத்தை நிலைநாட்ட அவர் விரும்பினார். அற்புதங்கள் ஒரு தருணத்தை மாற்றக்கூடும், ஆனால் கிறிஸ்துவின் சமூகம் ஒரு வாழ்க்கை முறையையே மாற்றுகிறது.

விசுவாசிகளாகிய நாம் குணமாக்குதலுக்காகவும், தேவைகளுக்காகவும், விடுதலைக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காகவும் நிச்சயமாக ஜெபிக்க வேண்டும். அந்த ஜெபங்களுக்குப் பதிலளிப்பதில் தேவன் மகிழ்ச்சியடைகிறார். ஆனால் இன்னும் பெரிய ஒன்றை நாம் விரும்பவேண்டும். இயேசு எப்போதாவது நம் வாழ்க்கையை வருகை தரும்படி கேட்பதைவிட, தொடர்ந்து நம் வீடுகளுக்குள் குடியிருக்கும்படி நாம் அவரை அழைக்கவேண்டும். அவருடைய சமூகம் ஒரு திருமணத்தின் சூழலை மாற்றுகிறது. பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகளை

வளர்க்கும் விதத்தை அது மறுரூபமாக்குகிறது. கவலைப்படும் இருதயங்களுக்குள் சமாதானத்தையும், காயப்பட்ட உறவுகளுக்குள் மன்னிப்பையும், நம்பிக்கையிழந்திருந்த இடங்களுக்குள் நம்பிக்கையையும் அது கொண்டுவருகிறது.

குருடர்கள் ஒரு அற்புதத்தை நம்பி வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். மீட்கப்பட்ட பார்வையைவிட மிக அதிகமானதுடன் அவர்கள் வெளியேறினார்கள். அவர்கள் மேசியாவை தனிப்பட்ட முறையில் சந்தித்திருந்தார்கள், அவர்களுடைய வாழ்க்கை மீண்டும் ஒருபோதும் முன்பு இருந்ததுபோல் இருக்காது.

இன்று ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் கிறிஸ்து நீட்டும் அழைப்பு அதுவே. நம் ஞாயிற்றுக்கிழமை அட்டவணையில் ஒரு இடத்தை மட்டும் அவர் கேட்கவில்லை. நம் வீடுகளுக்கும், நம் உறவுகளுக்கும், நம் முடிவுகளுக்கும், நம் உரையாடல்களுக்கும், நம் அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் அணுகலைக் கேட்கிறார். இயேசு வீட்டிற்குள் வரவேற்கப்படும்போது, அற்புதம் இனி ஒரு நிகழ்வாக மட்டும் இல்லாமல், ஒரு புதிய வாழ்க்கை முறையாகிறது.

**சிந்தித்து எழுதுங்கள்**

உன் வீட்டில் நீ இன்னும் முழுமையாக இயேசுவுக்குத் திறக்காத ஒரு அறையோ, வழக்கமோ, அல்லது உறவோ என்ன? இந்த வாரம் அவரை உள்ளே அழைப்பது எப்படி இருக்கும்?

## 07 பகுதி
# இயேசுவை உன் வீட்டிற்குள் அழை

வேதவாக்கியத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு அற்புதமும் தேவனுடைய இருதயத்தைக் குறித்து நமக்கு ஏதோ ஒன்றைப் போதிக்கிறது, ஆனால் இந்த அற்புதம் விசுவாசியின் இருதயத்தைக் குறித்தும் அதே அளவு முக்கியமான ஒன்றைப் போதிக்கிறது.

இரண்டு குருடர்களும் தங்கள் பயணத்தை ஒரு பொது வழியில் தொடங்கினார்கள், ஆனால் அவர்கள் தங்கள் அற்புதத்தை ஒரு தனிப்பட்ட வீட்டில் பெற்றார்கள். அந்த முன்னேற்றம் வேண்டுமென்றே இருந்தது. இயேசு அவர்களை வெறுமனே வேறொரு இடத்திற்கு வழிநடத்தவில்லை; அவர் அவர்களை ஆழமான ஒரு உறவுக்குள் வழிநடத்திக் கொண்டிருந்தார். அவர்களுடைய கண்களைத் திறப்பதற்கு முன்பு, அவர் அவர்களைத் தமது சமூகத்திற்குள் அழைத்தார். அனைவரும் காணக்கூடியதை மாற்றுவதற்கு முன்பு, அவர்களுடைய இருதயங்களுக்குள் நடந்துகொண்டிருந்ததை அவர் கையாண்டார்.

ஒருவேளை அதனாலேயே இந்தக் கதை இன்றும் இவ்வளவு வல்லமையாகப் பேசுகிறது. தேவனுடன் தனிப்பட்ட ஐக்கியத்தைப் புறக்கணித்துக்கொண்டு, அவருடன் பொது தருணங்களை பெரும்பாலும் தேடும் ஒரு கலாச்சாரத்தில் நாம் வாழ்கிறோம். வல்லமையான சபை ஆராதனைகளையும், மனதைத் தொடும் ஆராதனை அனுபவங்களையும், ஏவும் சாட்சிகளையும் நாம் கொண்டாடுகிறோம், அந்தத் தருணங்கள் முக்கியமானவை. ஆனால் இயேசு எப்போதாவது நடக்கும் சந்திப்புகளைவிட மிக அதிகமானதை விரும்புகிறார். ஆராதனை முடிந்த நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகும் தொடரும் ஒரு நாள்தோறும் உள்ள உறவை அவர் விரும்புகிறார்.

பாஸ்டர் டிஸ்டேல் சபையின் முன் வைத்த சவால் எளிமையானது, ஆனால் வாழ்க்கையை மாற்றக்கூடியது: இயேசுவுக்கு உன் ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு மட்டும் அணுகல் இருக்குமா, அல்லது உன் வீட்டிற்கும் அணுகல் இருக்குமா?

அந்தக் கேள்வி நம் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் எட்டுகிறது.

நம் வீட்டு உரையாடல்களில் கிறிஸ்து வரவேற்கப்படுகிறாரா?
பெற்றோர்களாக, கணவர்களாக, மனைவிகளாக, மகன்களாக, மகள்களாக நாம் எடுக்கும் முடிவுகளில் அவர் இருக்கிறாரா?
ஆலயத்தில் நம் ஆராதனையை வடிவமைப்பது போலவே, நம் வீடுகளின் சூழலையும் அவருடைய வார்த்தை வடிவமைக்கிறதா?
ஞாயிற்றுக்கிழமை கண்ட அதே விசுவாசத்தை நம் குடும்பங்கள் திங்கட்கிழமையும் காண்கிறார்களா?

இந்த அற்புதம் நாம் பதிலளிக்க அழைக்கும் கேள்விகள் இவைதான்.

காணமுடியாதபோதும் விசுவாசம் தொடர்ந்து நடக்கும் என்பதை குருடர்கள் நமக்குக் கற்பிக்கிறார்கள். வேதனை நம் அடையாளமாக மாறவேண்டியதில்லை என்றும், பார்வை தெளிவற்றிருக்கும்போது ஆராதனை நம்மை வழிநடத்த முடியும் என்றும், தேவனுடைய இரக்கம் எப்போதும் தம் மக்களை தனிமைக்குப் பதிலாக ஒற்றுமைக்குள் அழைக்கிறது என்றும் அவர்கள் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இயேசு தொலைவிலிருக்கும் ஒரு அற்புதம் செய்பவராக மட்டும் இருக்க திருப்தியடையவில்லை என்பதை அவர்கள் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். நம் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அறையின் ஆண்டவராகவும் மாற அவர் விரும்புகிறார்.

ஒருவேளை உன் “வீட்டின்” ஒரு பகுதியை நீ அவருக்கு மூடியே வைத்திருக்கலாம். அது குணமாகவேண்டிய ஒரு உறவாக இருக்கலாம், ஒப்படைக்கவேண்டிய ஒரு பழக்கமாக இருக்கலாம், உன் எண்ணங்களை மௌனமாகக் கட்டுப்படுத்தி வந்த ஒரு பயமாக இருக்கலாம், அல்லது வருடக்கணக்கில் நீ சுமந்திருக்கும் ஒரு சுமையாக இருக்கலாம். அது எதுவாக இருந்தாலும், இரண்டு குருடர்களிடம் “நான் இதைச் செய்ய முடியும் என்று விசுவாசிக்கிறீர்களா?” என்று கேட்ட அதே இயேசு, இன்று நம்மிடமும் அதே கேள்வியைக் கேட்கிறார்.

அவருடைய அழைப்பு ஒருபோதும் மாறவில்லை.

**என்னை உன் வீட்டிற்குள் கொண்டுவா.**
**என்னை உன் திருமணத்திற்குள் கொண்டுவா.**
**என்னை உன் பிள்ளை வளர்ப்பிற்குள் கொண்டுவா.**
**என்னை உன் முடிவுகளுக்குள் கொண்டுவா.**
**என்னை உன் மறைந்த போராட்டங்களுக்குள் கொண்டுவா.**
**வேறு யாரும் காணமுடியாத இடங்களுக்குள் என்னைக் கொண்டுவா.**

கிறிஸ்து வீட்டிற்குள் வரவேற்கப்படும்போது, அவர் ஒரு அற்புதம் செய்வதைவிட மிக அதிகமானதைச் செய்கிறார். அவர் சூழலை மறுரூபமாக்குகிறார். அவருடைய சமூகம் பயத்திற்குப் பதிலாக சமாதானத்தையும், கசப்பிற்குப் பதிலாக மன்னிப்பையும், குழப்பத்திற்குப் பதிலாக ஞானத்தையும், நம்பிக்கையின்மைக்குப் பதிலாக நம்பிக்கையையும் கொண்டுவருகிறது. ஒரு அற்புதம் ஒரு சூழ்நிலையை மாற்றக்கூடும், ஆனால் அவருடைய சமூகம் ஒரு வாழ்க்கையையே மாற்றுகிறது.

**“ஆண்டவரே, என்னைச் சந்திக்க வாரும்” என்பது மட்டும் நம் ஜெபமாக இனி இருக்காமல் இருக்கட்டும்.**
**அது இப்படி மாறட்டும்,**
**“ஆண்டவரே, உம்முடைய சொந்த வீடாக இதை ஆக்கிக்கொள்ளும்.”**
**ஏனெனில் இயேசு வீட்டிற்குள் நுழையும்போது, எதுவும் முன்பு இருந்ததுபோல் இருப்பதில்லை.**

**சிந்தித்து எழுதுங்கள்**

இன்று உன் சொந்த வீட்டைப் பார்க்கும்போது, உன் திருமணம், பிள்ளை வளர்ப்பு, முடிவுகள், அல்லது மறைந்த போராட்டங்கள் ஆகியவற்றில், இந்த வாரம் நீ "ஆண்டவரே, உம்முடைய சொந்த வீடாக இதை ஆக்கிக்கொள்ளும்" என்று சொல்லப்போகும் குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதி எது?

# வெற்றிடங்களை நிரப்பவும்

பாடத்தைப் பயன்படுத்தி ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் நிறைவு செய்யுங்கள்.

1. விசுவாசம் என்பது _____ இல்லாமை அல்ல, மாறாக இயேசுவைத் தொடர்ந்து பின்பற்றும் முடிவு.

2. இயேசு குருடர்களிடம், "_____ செய்ய நான் இயலுமையுள்ளவர் என்று விசுவாசிக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

3. நீண்டகால வேதனை ஒருபோதும் நம் _____ ஆக மாறக்கூடாது.

4. தேவனுடைய வழிநடத்துதலை நாம் தெளிவாகக் காணமுடியாதபோது, அவருடைய _____ தொடர்ந்து பின்பற்றவேண்டும்.

5. ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி நம் ஜெபங்களை "என்னை ஆசீர்வதியும்" என்பதிலிருந்து "_____ ஆசீர்வதியும்" என்பதற்கு நகர்த்துகிறது.

6. இயேசு எப்போதாவது நடக்கும் ஒரு அற்புதத்தைவிட மிக அதிகமானதை விரும்புகிறார்; நம் _____க்கு அணுகலை அவர் விரும்புகிறார்.

# சிந்தனை கேள்விகள்

1. இயேசு குருடர்களிடம், “நான் இதைச் செய்ய முடியும் என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார். அவர் இன்று உன்னிடம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டால், உன் வாழ்க்கையின் எந்தக் குறிப்பிட்ட பகுதி உடனடியாக உன் மனதில் வரும், ஏன்?

2. ஒரு போராட்டமோ, தோல்வியோ, ஏமாற்றமோ, அல்லது வேதனையான அனுபவமோ உன் அடையாளத்தின் ஒரு பகுதியாக மாற நீ ஒருபோதும் அனுமதித்திருக்கிறாயா? கிறிஸ்துவின் கண்களால் நீ உன்னைப் பார்க்கும் விதத்தை இந்தப் பகுதி எப்படி சவால் செய்கிறது?

3. இயேசு தங்களை எங்கே வழிநடத்துகிறார் என்று காணமுடியாவிட்டாலும், குருடர்கள் தொடர்ந்து அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அவருடைய வழிநடத்துதல் தெளிவற்றதாகத் தோன்றும் காலங்களில் கிறிஸ்துவைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுவது நடைமுறையில் எப்படி இருக்கும்?

4. இயேசுவுக்கு நம் சபை அனுபவத்திற்கு மட்டும் அணுகல் இருக்கிறதா அல்லது நம் வீட்டிற்கும் அணுகல் இருக்கிறதா என்று சிந்திக்குமாறு பாஸ்டர் டிஸ்டேல் நம்மை சவால் செய்தார். ஒவ்வொரு நாளும் கிறிஸ்துவின் சமூகம் வேண்டுமென்றே வரவேற்கப்படும் ஒரு இடமாக உன் வீட்டை மாற்ற எந்தக் குறிப்பிட்ட மாற்றங்கள் உதவும்?

5. இந்தப் படிப்பை திரும்பிப் பார்க்கும்போது, பரிசுத்த ஆவியானவர் உன் இருதயத்தில் மிக ஆழமாகப் பதித்த ஒரே உண்மை என்ன, அதன் காரணமாக இந்த வாரம் நீ எடுக்கப்போகும் குறிப்பிட்ட கீழ்ப்படிதலின் அடி என்ன?